

Sygn. akt VII Ka 57/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Beaty Ewert

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r.

sprawy M. L., syna S. i Z. z domu K., ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II K 193/15

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 57/16

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że w dniu 12 czerwca 2015 roku, w ruchu lądowym, na drodze publicznej, w miejscowości S., gm. S., prowadził motorower marki (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Mrągowie wyrokiem z dnia 8 października 2015r. w sprawie II K 193/15

I oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a§1 k.k. skazał go na karę grzywny w rozmiarze 20 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 10 złotych,

II na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

III na podstawie art. 43§3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego Wydziału Komunikacji w M.,

IV na podstawie art. 43a§ 2 k.k. zasądził od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego w całości i orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż w okolicznościach faktycznych sprawy stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu jest znaczny;

- rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych poprzez orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, a mianowicie motorowerów.

W uzasadnieniu wskazał, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i co do zasady nie kwestionował swojej winy. Czyn którego się dopuścił jest niewątpliwie naganny, gdyż oskarżony naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym, kierując motorowerem w stanie nietrzeźwości. Uwzględniając jednak wszelkie uwarunkowania jego popełnienia uznał, że czyn charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości stanowi ocenę zbyt surową. Wskazał należy, iż oskarżony poruszał się motorowerem z nieznaczną prędkością, pokonując jedynie niewielki odcinek drogi gruntowej o znikomym nasileniu ruchu. Ta nieprzemysłana decyzja oskarżonego determinowana było chęcią sprawdzenia stanu technicznego motoroweru po naprawie, którą dokonywał tego dnia. Wobec tego nie można uznać, jak uczynił to Sąd I instancji, że zachowanie oskarżonego było przejawem rażącego lekceważenia podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Przeciwnie wskazane okoliczności uprawniają stwierdzenie, że przedmiot ochrony został naruszony w nieznacznym stopniu. Nie zmienia to jednak faktu oczywistego popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, lecz o stopniu społecznej szkodliwości nie mającego cech znacznosci.

Podniósł, że Sąd powinien uwzględnić konsekwencje wynikające z zaskarżonego wyroku. Oskarżony zatrudniony jest w hotelu (...) w M. oddalonego od jego miejsca zamieszkania w S. o około 17 km. Jedynym środkiem transportu dojazdu do pracy oskarżonego jest samochód. Ponadto charakter pracy świadczony na rzecz hotelu wymaga od oskarżonego posiadania uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. W tym stanie, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych stanowi dolegliwość rażąco surową, albowiem godzi w podstawę bytu rodziny.

Nadmienił, że sytuacja majątkowa oskarżonego jest trudna. Z tytułu świadczonej pracy oskarżony otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2.000 zł., będąc jedynym żywicielem 6-osobowej rodziny. Orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pozbawi oskarżonego możliwości utrzymania pracy zarobkowej. Taki stan, jak wskazano wyżej, niesie za sobą nadmierną dolegliwość kary orzeczonej wyrokiem nie tylko dla oskarżonego, lecz również wywoła daleko idące ujemne skutki dla jego najbliższych. Już obligatoryjnie świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł oraz orzeczona kara grzywny niesie za sobą dolegliwość materialną ponad wszelkie możliwości finansowe rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskuje jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji

wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k., a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację.

Przede wszystkim Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. W tym miejscu przytoczenia wymaga wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., zgodnie z którym zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie rewizyjnym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. (II KR 114/74 OSNKW 1975/2/28)

W świetle powyższego Sąd pierwszej instancji zasadnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do winy. (k.7v – 8, 54 – 54v). Ponadto przyjęcie winy oskarżonego nastąpiło w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w szczególności w postaci protokołu użycia alkotestu (k. 2). Sąd Okręgowy podziela ocenę tychże dowodów dokonaną przez Sąd I instancji.

Dokonując prawidłowych ustaleń w sprawie Sąd Rejonowy także prawidłowo rozstrzygnął w kwestii wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Należy podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti trafnie wskazał okoliczności mające wpływ na wymiar kary: rodzaj i charakter popełnionego przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu i okoliczności jego popełnienia. **Ponadto Sąd ten wziął również pod uwagę w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynu fakt, iż zachowanie oskarżonego pozostawało w rażącej dysharmonii pomiędzy zachowaniem pożądanym i było bez wątpienia przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego.** Sąd Rejonowy uwzględnił również okoliczności łagodzące: ostateczne, szczere przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie skruchy co w konsekwencji spowodowało orzeczenie o środkach karnych w dolnym ustawowym zagrożeniu.

Nie można zatem zgodzić się z zarzutami apelacji wskazującymi na to, że stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu nie był znaczny. Podkreślić należy, że oskarżony znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu - **1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.** Ponadto M. L. będąc w stanie nietrzeźwości woził motorowerem małoletnią córkę. Jego zachowanie było zatem bardzo nieodpowiedzialne i w istocie w niczym nieusprawiedliwione. Podkreślić z mocą należy, że oskarżony spożywając od godzin popołudniowych a zatem przez dłuższy czas alkohol zdecydował się następnie na jazdę motorowerem już w godzinach późnowieczornych i do tego z pasażerem, przy czym w żaden sposób chęć sprawdzenia czy naprawa pojazdu się powiodła nie uzasadniała jazdy oskarżonego w stanie faktycznego upojenia alkoholowego.

Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zastosowany wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia powinien dotyczyć wszelkich pojazdów mechanicznych. Zauważyć należy, że na co dzień M. L. porusza się samochodem. Jak wynika z jego wyjaśnień motorower należy do jego żony i on jeździł nim tylko okazjonalnie. Zatem orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia motorowerów byłoby dla niego faktycznie nieodczuwalne a takie orzeczenie wobec niego jedynie środka karnego w postulowanym zakresie nie

spełniłoby swoich celów. Oskarżony nie daje bowiem gwarancji przestrzegania wymogu związanego z zakazem jazdy po spożyciu alkoholu oraz winien ponieść konsekwencje wysoce nagannego czynu., a powyższego nie może zniwelować jego sytuacja rodzinna i osobista.

W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowane orzeczenie o karze jest adekwatne do wysokiego stopnia winy i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego oraz uwzględnia wszystkie aspekty jego karygodnego zachowania. Winno ono również spełnić wobec wymienionego cele określone w art.53 k.k., w szczególności wychowawcze jak również właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Mając na powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy- art. 437§1 k.p.k., art.438pkt.4 kpk.

Sąd Okręgowy na podstawie rat.624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawia za tym jego sytuacja materialna i rodzinna.